

RELATS DE LA MEVA ESCALA

En temps de quarantena, en una petita habitació d'una gran ciutat, es troba un nen ajagut al llit, pensant, desesperat, com farà per a poder arribar a complir el seu somni, ser escriptor, si encara no ha guanyat cap concurs i tampoc troba cap oportunitat. Llavors sent el peculiar soroll del mòbil, ha rebut un missatge de la seva millor amiga, l'obre i..., ja està, ha trobat l'ocasió perfecta. Al no poder celebrar el Sant Jordi llegint històries com cada any, el seu institut ha decidit llançar un concurs de contes a les seves xarxes socials.

Ell, tot eufòric, s'aixeca i, ràpidament, es dirigeix cap a la cuina a explicar els fets a la seva mare. Però, en aquest moment, li sorgeix un problema que l'enfonsa, no sap d'on traurà la inspiració per a una història perfecta. Seguidament, surt a l'acció la seva mare, que sentència: "les millors històries mai parlen ni de dracs ni de països encantats, les millors són aquelles que trobaràs aquí al costat". Aquelles paraules van estar voltant per la ment del nen durant tota la nit. De sobte, es va encendre la bombeta, ja ho tenia, faria una història sobre el seu veïnatge. Un veïnatge que mai havia estat molt unit, un veïnatge en què predominaven les enemistats, un veïnatge que potser podria canviar.

Aquesta comunitat la formen una mare i un fill que desitja cada dia descobrir l'assassí del seu pare, els *Jones*, una família que, des de la tràgica mort, no ha tornat a socialitzar-se; també en forma part un futur bateria, que assaja cada vespre i, és odiat per fer el que li apassiona; al tercer, hi viu una velleta, que sempre alimenta als coloms de l'entrada i prepara bombons per a tothom, però, tot i així, tots els vivents eviten el seu pis; després hi trobem dues famílies amb dos joves que estan predestinats a enamorar-se, però les famílies dels quals no volen que acabin junts i fan tot el possible perquè això es compleixi; i per acabar, sense comptar la meua petita família, hi trobem una extensa família rica, que ningú sap com han fet cap al nostre edifici, viuen a l'àtic i mai parlen amb ningú (la meua intuïció em diu que no parlen ni entre ells) però dins la qual destaca una noia que és completament diferent a la resta, sempre saluda a l'entrada, parla amb tothom...

Tot comença quan un president declara l'estat d'alarma, tot el veïnatge es lamenta, l'única activitat social que podrien fer seria parlar amb els veïns i, això, ni en somnis. A mesura que passen els dies, van sortint noves iniciatives entre els ciutadans, entre elles sortir al balcó a les 8 i aplaudir, posar cançons o tocar-les, l'oportunitat estrella per al bateria de demostrar el seu talent. I així és, cada dia a les vuit, el músic entona la seva melodia, llavors succeeix una cosa que no m'esperava, poc a poc tots els veïns que l'odiaven comencen a cantar la cançó que està tocant, i penso, haurà perdut ja la mala reputació? I efectivament, sense adonar-se'n, va aconseguir assajar un vespre sense rebre cops a la porta ni que el seu

RELATS DE LA MEVA ESCALA

timbre tragués fum. L'endemà al matí, dos joves van sortir a passejar els seus gossos, tranquil·lament van poder parlar sense l'impediment dels seus pares, que en adonar-se de la jugada dels fills per trobar-se, van començar a parlar, descobrint així que les dues famílies tenien molt en comú i dubtant del motiu pel qual s'havien estat odiant tot aquest temps. Passen els dies, al tercer, hi segueix vivint una velleta que va tenir una fascinant idea: preparar una caixa de bombons per a cada vivent de l'edifici i deixar-la a les respectives portes per evitar un contacte que mai hi ha sigut però que al final, endolcint el confinament, serà inevitable. I per acabar, la filla d'una família rica i associada, que sempre havia somiat ser inspectora policial, ara, acomiadada de la feina que satisfia els seus pares, té temps per ajudar als Jones a descobrir l'assassí del seu pare. Els Jones estan molt agraïts i les dues famílies es socialitzen, una impressionada per la feina de la seva filla i l'altra agraïda per la feina feta. Aquesta història d'un veïnatge que, a poc a poc, durant el confinament s'ha anat unint, acaba en una festa secreta per a celebrar-ho i amb una multa a tot l'edifici per incomplir el confinament. Un confinament que ha ajudat a fer-nos visibles.

Aquesta història tan simple sobre uns peculiars vivents és la guanyadora del concurs de Sant Jordi de l'institut d'un nen que, eufòric en saber la notícia, ho comunica a tots els seus veïns i veïnes.